

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 9P/317/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212227818
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Banghová
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2013:4212227818.2

Uznesenie

Okresný súd Komárno v právnej veci navrhovateľky: Q. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XX/XX, C., štátny občan SR proti odporcovi: M. V., nar. XX.X.XXXX, bytom E., M. Q., Z. T. G O. XXX XX, o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému Q. V., nar. XX.XX.XXXX,

rozhodol:

Súd konanie vo veci **z a s t a v u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Navrhovateľka podala dňa 17.12.2012 na Okresný súd Komárno návrh o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému Q. V., nar. XX.XX.XXXX, v ktorom zároveň žiadala súd o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov.

Podľa § 103 OSP kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Tunajší súd sa zo spisu 12Em/1/2013, z uznesenia Okresného súdu Bratislava I. č. k. 1P/174/2012-471 zo dňa 21.12.2012 dozvedá, že otec maloletého dieťaťa podal dňa 14.5.2012 na príslušnom súde v Taliansku návrh na rozvod manželstva. Navrhovateľka na základe výzvy oznámila súdu, že predmetný návrh otca prejednáva v Taliansku príslušný súd v Pordenone, občianska sekcia, č. k. 3074/12 (Tribunali di Pordenone, Piazza Giustiniano, 7 33170 Pordenone).

Vzhľadom na výskyt medzinárodného prvku v osobe odporcu je súd v konaní povinný skúmať svoju právomoc aj v zmysle príslušných ustanovení medzinárodného práva súkromného a procesného. S poukazom na § 2 zákona č. 97/1963 o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom vyvodil súd povinnosť na daný právny vzťah aplikovať Nariadenie Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 (ďalej len ako nariadenie Rady).

Podľa Článku 19 nariadenia Rady 1. ak sa vedú konania týkajúce sa rozvodu, rozluky alebo anulovania manželstva medzi rovnakými účastníkmi na súdoch rôznych členských štátov, súd, ktorý začal konať ako druhý, aj bez návrhu preruší konanie, až kým sa nepotvrdí právomoc súdu, ktorý ako prvý začal konať, /.../ 3. keď sa potvrdí právomoc súdu, ktorý ako prvý začal konať, súd, ktorý začal konať ako druhý, odmietne vykonávať svoju právomoc v prospech tohto súdu.

Podľa Článku 3 nariadenia Rady vo veciach rozvodu, rozluky alebo anulovania manželstva majú právomoc súdy členského štátu, na ktorého území majú manželia obvyklý pobyt, alebo, manželia mali naposledy obvyklý pobyt, pokiaľ tam jeden z manželov stále býva, má odporca obvyklý pobyt, alebo v prípade spoločnej žiadosti, má niektorý z manželov obvyklý pobyt, alebo má navrhovateľ obvyklý pobyt, ak tam býval najmenej jeden rok bezprostredne pred podaním návrhu, alebo má navrhovateľ obvyklý pobyt, ak tam býval najmenej šesť mesiacov bezprostredne pred podaním návrhu a je buď štátnym príslušníkom tohto členského štátu alebo v prípade Veľkej Británie a Írska tam má "domicil"; ktorého štátnymi príslušníkmi sú obaja manželia alebo v prípade Veľkej Británie a Írska, ak tam majú obaja manželia "domicil".

Navrhovateľka vo svojom návrhu na začatie konania uvádza, že do Talianska sa spolu s odporcom presťahovali v roku 2008, kde spolu s ich maloletým synom a odporcovou matkou žili v jednej domácnosti do 12.11.2011, kedy sa navrhovateľka spolu s ich maloletým synom presťahovali na Slovensko do Komárna, kde doteraz obaja žijú.

Pre úplnosť je potrebné dodať, že obvyklý pobyt je štandardný pojem používaný v medzinárodných právnych normách. V uvedenom nariadení tento pojem nie je definovaný, preto pri posúdení otázky obvyklého pobytu je potrebné vziať do úvahy všetky relevantné skutočnosti konkrétneho prípadu. V kontexte slovenského právneho poriadku a jeho terminológie nemožno spájať pojem obvyklý pobyt s pojmom trvalý pobyt a ani pojmom bydlisko. Pre koncept obvyklého pobytu je typickým objektívny charakter, preto úmysel osoby zdržiavať sa na nejakom mieste nie je pre jeho posudzovanie rozhodujúci. V tomto smere je významná najmä skutočnosť, kde sa osoba zdržuje väčšiu časť roka, kde pracuje, študuje a pod.

S poukazom na uvedené skutočnosti, ako aj citované ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov má súd za preukázané, že na vedenie konania o rozvod manželstva Q. a M. V. je daná právomoc súdu v Pordenone, Taliansko.

Pokiaľ ide o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému Q. V., nar. XX.XX.XXXX, súd poukazuje na právoplatné a vykonateľné uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 1P/174/2012-471 zo dňa 21.12.2012, ako aj na Článok 8 a 10 nariadenia Rady konštatuje, že nemá právomoc v tejto veci konať.

Rozhodnutím č. k. 1P/174/2012-471 zo dňa 21.12.2012 Okresný súd Bratislava I judikoval neoprávnené premiestnenie maloletého Q. V., nar. XX.XX.XXXX a nariadil návrat maloletého do krajiny jeho obvyklého pobytu do Talianska.

Podľa Článku 8 nariadenia Rady 1. Súdny členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania. 2. Odsok 1 sa uplatňuje s výhradou ustanovení článkov 9, 10 a 12.

Podľa Článku 10 nariadenia Rady (Súdna právomoc v prípadoch únosu dieťaťa) v prípade neoprávneného premiestnenia alebo zadržania dieťaťa si súdy členského štátu, v ktorom malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred svojim neoprávneným premiestnením alebo zadržaním, zachovávajú právomoc, až kým dieťa nenadobudne obvyklý pobyt v inom členskom štáte a: a) každá osoba, orgán alebo iný subjekt, ktorý vykonáva opatrovnícke právo sa zmieril s premiestnením alebo zadržaním, alebo, b) dieťa sa zdržiavalo v tomto inom členskom štáte najmenej jeden rok po tom, ako sa osoba, orgán alebo iný subjekt, ktorý vykonáva opatrovnícke právo dozvedel, alebo mohol dozvedieť, o mieste pobytu dieťaťa, dieťa sa usadilo v novom prostredí a je splnená najmenej jedna z týchto podmienok: (i) do jedného roka odvtedy, ako sa nositeľ opatrovníckeho práva dozvedel alebo mohol dozvedieť o mieste pobytu dieťaťa, sa nepodala žiadosť o návrat dieťaťa na príslušné orgány členského štátu, do ktorého bolo dieťa premiestnené alebo v ktorom je zadržované; (ii) nositeľ opatrovníckeho práva vzal späť svoju žiadosť o návrat a v lehote stanovenej v bode (i) sa nepodala nová žiadosť; (iii)

konanie na súde členského štátu, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt bezprostredne pred neoprávneným premiestnením alebo zadržaním, sa skončilo podľa článku 11 ods. 7; (iv) súdy členského štátu, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt bezprostredne pred neoprávneným premiestnením alebo zadržaním, vydali rozsudok o opatrovníckom práve, z ktorého nevyplýva povinnosť návratu dieťaťa.

Vzhľadom na to, že po neoprávnenom premiestnení dieťaťa doručil otec maloletého Q. V., nar. XX.XX.XXXX dňa 23.7.2012 Okresnému súdu Bratislava I návrh na nariadenie návratu maloletého do krajiny jeho obvyklého pobytu do Talianska, pričom tomuto návrhu Okresný súd Bratislava I uznesením č. k. 1P/174/2012-471 zo dňa 21.12.2012 aj vyhovel, súd má za preukázané splnenie podmienok pre zachovanie právomoci súdu, kde mal maloletý obvyklý pobyt bezprostredne pred svojim neoprávneným premiestnením. K založeniu právomoci civilných súdov Slovenskej republiky v zmysle Článku 10 písm. a) a b) nariadenia Rady nedošlo, nakoľko otec sa s premiestnením dieťaťa nezmieril (písm. a)) a preukázateľne do jedného roka od neoprávneného premiestnenia dieťa aj podal žiadosť o návrat dieťaťa, ktorej ako už bolo uvedené, Okresný súd Bratislava I vyhovel. Týmto nie je splnená ani jedna zo štyroch fakultatívnych podmienok uvedených v Článku 10 písm. b) nariadenia Rady, preto aj keď maloletý Q. Diamante, nar. 11.12.2006 medzičasom nadobudol obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, právomoc vo veci rodičovských práv a povinností, v zmysle Článku 8 odsek 2 nariadenia Rady v spojení s Článkom 10 nariadenia Rady, prináleží príslušným súdom v Taliansku.

Podľa § 83 OSP začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie.

Vzhľadom na to, že predmetné konanie o rozvod sa v Taliansku, na súde v Pordenone, začalo skôr (14.5.2012) ako navrhovateľka doručila na Okresný súd Komárno v tej istej veci návrh na začatie konania (17.12.2012), pričom právomoc na prejednanie a rozhodnutie veci je na súde v Taliansku v zmysle Článku 3 nariadenia Rady daná, súd podľa Článku 19 ods. 3 nariadenia Rady v spojitosti s § 83 OSP konanie o rozvod pre prekážku skôr začatého konania (litispencie) zastavuje.

Podľa § 104 OSP ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Pre nedostatok právomoci zastavuje súd konanie aj v časti úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému Q. V., nar. XX.XX.XXXX.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) OSP žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na podpísaný súd.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.